

Homília pápeža Františka pri svätej omši v Abú Zabí

V plnom znení prinášame homíliu Svätého Otca Františka zo svätej omše na štadióne Zayed Sports City, v Abú Zabí, v utorok 5. februára 2019.

Blahoslavení – to je slovo, ktorým Ježiš začína svoje kázanie v Evanjeliu podľa Matúša. Je to refrén, ktorý Ježiš opakuje aj dnes, akoby nám chcel pevne vložiť do nášho srdca predovšetkým toto základné poslanstvo: ak zostávaš s Ježišom, ak ako vtedajší učeníci miluješ počúvať jeho slovo, ak sa ho snažíš každý deň žiť, si blahoslavený. Nie že *budeš* blahoslavený, ale že už *si* blahoslavený: je to prvá skutočnosť kresťanského života. Nepredstavuje akýsi zoznam vonkajších predpisov, ktoré treba dodržiavať, nie je ani komplexným celkom nejakého učenia, ktoré treba poznať. Nie je niečím takýmto, ale je hlavne uvedomovaním si, že sme v Ježišovi milované deti Otca. Znamená to prežívať radosť z tohto blahoslavenstva, znamená to chápať život ako príbeh lásky, príbeh vernej lásky Boha, ktorý nás nikdy neopustí a chce s nami stále vytvárať spoločenstvo. Práve toto je motívom našej radosti, tej radosti, ktorú nám nijaká osoba na svete a nijaká životná situácia nemôžu vziať. Je to radosť, ktorá prináša pokoj aj v bolesti; ktorá nám už teraz dáva predchuť toho šťastia, ktoré na nás čaká vo večnosti. Drahí bratia a sestry, v radosti zo stretnutia s vami som vám prišiel povedať toto slovo: *blahoslavení!*

Keď Ježiš hovorí o svojich učeníkoch ako o blahoslavených, v každom prípade ohromujú dôvody jednotlivých blahoslavenstiev. Vidíme, že je v nich totálne prevrátenie bežného myslenia, podľa ktorého sú blahoslavení bohatí, mocní, úspešní a tí, ktorých veľbia davy. Pre Ježiša sú však blahoslavení chudobní, tichí, tí, čo zostávajú spravodlivými aj za cenu toho, že sa iným znepáčia, a prenasledovaní. Kto má pravdu, Ježiš alebo

svet? Aby sme to pochopili, pozrime sa na to, ako Ježiš žil: chudobný na materiálne veci a bohatý na lásku, zachránil mnoho životov, no neušetril svoj vlastný. Prišiel, aby slúžil, a nie aby ho obsluhovali; učí nás, že nie ten je veľký, kto má, ale ten, kto dáva. Ako spravodlivý a tichý, nevzpieral sa a nechal sa nespravodlivo odsúdiť. Týmto spôsobom Ježiš priniesol do sveta Božiu lásku. Len takto porazil smrť, hriech, strach a samotnú svetáckosť: iba silou Božskej lásky. Poprosme tu dnes spoločne o milosť znovu objaviť čaro nasledovania Ježiša, milosť napodobňovať ho, a nehľadať iného ako jeho a jeho pokornú lásku. Lebo tu, v spoločenstve s ním a v láske k iným, je zmysel života na zemi. Veríte tomu?

Prišiel som tiež preto, aby som sa vám poďakoval za to, ako žijete Evanjeliom, ktoré sme počúvali. Hovorí sa, že medzi napísaným Evanjeliom a tým žitým je ten istý rozdiel ako je medzi hudbou napísanou a hudbou hranou. Vy, ktorí ste tu, poznáte melódiu Evanjelia a žijete entuziazmom jeho rytmu. Ste zborom, ktorý je zložený z rozmanitých národov, jazykov a rítov; je to rôznorodosť, ktorú Duch Svätý miluje a chce je čoraz väčšími harmonizovať, vytvoriť z nej symfóniu. Tento radostný viachlas viery je svedectvom, ktoré vydávate všetkým a ktoré buduje Cirkev. Veľmi na mňa zapôsobilo, čo raz povedal Mons. Hinder – že nielen on sa cíti byť vaším Pastierom, ale že i vy, vaším príkladom ste často pastiermi pre neho. Za to vám ďakujem!

Žiť ako blahoslavení a nasledovať Ježišovu cestu však neznamená byť stále veselí. Ten, kto trpí, kto zažíva nespravodlivosť, kto plne pracuje na vytváraní mieru vie, čo znamená trpieť. Pre vás iste nie je ľahké žiť vzdialení od domova a azda aj pociťovať, okrem nedostatku tých najdrahších citových prejavov, aj neistotu z budúcnosti. Ale Pán je verný a neopúšťa svojich. Jeden príbeh zo života sv. Antona opáta, veľkého zakladateľa púštneho mníšstva, nám môže pomôcť. Kvôli Pánovi opustil všetko a odišiel do púšte. Tam istý čas prežíval trpký duchovný zápas, ktorý mu bral pokoj, zachvátili ho pochybnosti a temnota, ako aj pokušenie podľahnúť nostalgii a smútku za predošlým životom. Potom ho ale Pán po dlhom súžení utešil, a sv. Anton sa ho spýtal: „Kde si bol? Prečo si sa mi nezjavil skôr, aby si ma vyslobodil z trápenia? Kde si bol?“ Vzápätí zreteľne zachytil Ježišovu odpoveď: „Ja som bol tu, Anton“ (Sv. Atanáž, *Vita Antonii*, 10). Pán je nablízku. Môže sa stať, že aj po dlhom čase s Pánom si budeme v čase skúšky alebo počas ťažkého obdobia myslieť, že sme sami. Ale v takých chvíľach, hoci nezasiahne hneď, Ježiš predsa len kráča po našom boku a ak my neprestaneme kráčať ďalej, otvorí pred nami novú cestu. Lebo Pán je odborníkom na vytváranie nových vecí, on vie vytvoriť cesty aj na púšti (porov. Iz 43,19).

Drahí bratia a sestry, chcem vám tiež povedať, že žiť blahoslavenstvá si nevyžaduje robiť senzačné gestá. Pozrime sa na Ježiša: nezanechal nijakú knihu, neskonštruoval nič impozantné. Keď nám hovorí, ako žiť, nežiada budovať obrovské diela alebo sa vyznačiť konaním výnimočných činov. Žiada nás zrealizovať iba jedno jediné umelecké dielo, možné pre

všetkých: dielo nášho života. Blahoslavenstvá sú teda *cestovnou mapou života*: nevyžadujú si nadľudské činy, ale napodobňovanie Ježiša v každodennom živote. Pozývajú nás udržiavať si naše srdce čisté, praktizovať miernosť a spravodlivosť napriek všetkému, byť milosrdnými ku všetkým, prežívať trápenia v zjednotení s Bohom. Je to svätosť každodenného života, ktorá nepotrebuje zázraky a neobyčajné znamenia. Blahoslavenstvá nie sú pre nadľudí, ale pre tých, ktorí v každodennom živote musia čeliť výzvam a skúškam. Kto ich žije, ako žiada Ježiš, robí svet čistým. Je ako strom, ktorý aj vo vyprahnutej pôde každý deň do seba nasáva zamorený vzduch a vypúšťa kyslík. Prajem vám, aby ste boli takíto, pevne zakorenení v Kristovi, v Ježišovi a pripravení robiť dobro každému okolo vás. Vaše spoločenstvá nech sú oázami pokoja.

Nakoniec sa chcem krátko zastaviť pri dvoch blahoslavenstvách. Prvé je: „Blahoslavení tichí“ (Mt 5,5). Blahoslavený nie je ten, kto útočí alebo zdoláva iných, ale ten, kto si uchováva spôsob konania Ježiša, ktorý nás spasil: je tichý aj pred svojimi žalobcami. Rád citujem sv. Františka, keď dával spolubratom pokyny pred cestou k Sarcénom a nekresťanom. Napísal im: „Nech sa nehašteria a nehádajú, ale nech sú každému človeku ako poddaní kvôli Božej láske a nech vyznávajú, že sú kresťanmi“ (*Regola non bollata*, XVI). *Ani hašterenie, ani hádky* – a toto platí aj pre kňazov – ani hašterenie, ani hádky: v tom čase, kým sa mnohí vydávali na cesty oblečení do ťažkých brnení, sv. František pripomínal, že kresťan sa má vydať na cestu vyzbrojený čisto svojou pokornou vierou a konkrétnou láskou. Miernosť je dôležitá: ak budeme žiť vo svete Božím spôsobom, staneme sa spojovacími kanálmi jeho prítomnosti; v opačnom prípade neprinesieme úrodu.

Druhým blahoslavenstvom je: „Blahoslavení, čo šíria pokoj“ (v. 9). Kresťan napomáha šíreniu pokoja, počnúc spoločenstvom, v ktorom žije. V Knihe Zjavenia je medzi cirkvami, na ktoré sa Ježiš obracia, aj jedna z nich, filadelfská cirkev, ktorá sa vám podľa mňa podobá. Je to jedna z tých cirkví, ktorej Pán na rozdiel od takmer všetkých ostatných nič nevyčíta. Táto cirkev totiž zachovala slovo Ježiša, nezaprela jeho meno a vytrvala, čiže napriek ťažkostiam kráčala ďalej. Je tu tiež jeden dôležitý aspekt: meno Filadelfia znamená *láska medzi bratmi*. Bratská láska. Hľa, tá Cirkev, ktorá zotrúva v Ježišovom slove a bratskej láske, je potešením pre Pána a prináša ovocie. Vyprosujem vám milosť uchovávať pokoj, jednotu, aby ste sa starali jedni o druhých s tou nádhernou bratskosťou, pre ktorú neexistujú kresťania prvej a druhej kategórie.

Ježiš, ktorý vás nazýva blahoslavenými, nech vám udelí milosť kráčať vpred, nenechať sa odradiť, rastúc v láske „navzájom i voči všetkým“ (1 Sol 3,12).

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -mk, jb-

05 februára 2019, 12:15

